

VRIJ EN BLIJ

Christelijk maandblad
voor de jeugd
onder redactie van
P. de Zeeuw J.Gzn.

Waarin opgenomen:

Vrij en Blij
Lenteleven
Het kleine
schouwvenster
Jeugdcourant van de
Neerbosch' Cent
Kinderrubriek van de
Vriend des huizes

Met medewerking van:

Wim Broos
M. C. Capelle
Nelly Donker
G. K. Dreijer
Mr. N. W. A. van Eijk
P. H. Fruithof
Jan H. de Groot
P. A. Hekstra
H. van der Holst
Hugo Hooffman
Joh. van Hulzen
Chr. M. van Leijenhorst
Jo Kalmijn-Spienburg
Netty Kleingeld
J. P. de Klerk
H. de Koning
Hein Kray
G. Kromdijk
H. Lourense
H. te Merwe
G. Nieuwenhuijsen
K. Norel
J. W. Ooms
P. A. de Rover
Wouter Slob
Co van der Steen-Pijpers
To van Thiel
An Tjemersma
Ab Visser
Annie Vreeland
Anne de Vries

Abonnementsprijs
f 3,— per jaar

De jeugdige collectantjes van de Neerbosch-Cent-afdelingen ontvangen het blad gratis. In combinatie met het maandblad „De Vriend des huizes” is de prijs slechts f 1,50 per jaar.

Adres der redactie:
P. de Zeeuw J.Gzn.
Nijkerk

Adres der administratie:
Neerbosch' Uitgeverij
te Neerbosch
Tel. 08800 - 2 21 10
Giro 90 87 09

De genezing van een verlamde

De Here Jezus had met zijn discipelen een reis gemaakt door Galilea. In verschillende plaatsen had Hij gepredikt en wonderen verricht. Het eerste wonder was geweest, dat Hij water in wijn veranderde op de bruiloft te Kana.

Maar na die reis keerde Hij weer terug naar Kapernaüm, want daar woonde de Here Jezus. Daar had Hij een huis, waarin Hij vertoefde, wanneer Hij niet op reis was.

Blijkbaar is de Heiland 's avonds bij donker of in de nacht thuis gekomen, zodat de mensen Hem niet zagen. Want het duurde enkele dagen vóórdát men in Kapernaüm wist, dat Hij weer thuis was.

Maar toen dit eenmaal bekend was, kwamen velen Hem bezoeken. Zij wilden Hem horen spreken en zij hoopten ook voor hun zieken genezing te vinden. In korte tijd was het hele huis vol mensen en zelfs voor de deur stonden er nog velen om toch nog enkele woorden op te kunnen vangen.

Nu was er in de stad een verlamde, een stakker, die niet lopen kon en die ook zijn armen niet gebruiken kon. Hij had gehoord van de wonderen, die de Here gedaan had in Kapernaüm. Zo had hij de schoonmoeder van Petrus genezen, iemand verlost van een onreine geest. En toen was de man tot de gedachte gekomen: Zou Hij mij ook kunnen genezen? Maar vóór hij daarvoor iets kon doen, had de Here Jezus Kapernaüm verlaten. Jammer was dat, heel erg jammer! En nu had hij gisteren gehoord, dat de Here weer thuis was. Hij wilde naar Hem toe. Zeker, om genezen te worden, maar ook om over zijn zonden te praten. Hij wist, dat hij een groot zondaar was en misschien zou de Here... wie weet.

De grote vraag was: hoe kwam hij bij het huis, waar de Heiland was? Hij heeft daarover met deze en gene gepraat en laat hij nu vier mannen vinden, die hem er heen wilden dragen. Met bed en al natuurlijk. Daar sjouwden ze met hem door de straten. Ha, daar ginds zagen zij het huis al. Maar wat stond er veel volk voor de deur. Och heden, daar was geen doorkomen aan. De mannen drongen al, maar niemand ging van zijn plaats.

De zieke man zei toen bedroefd, dat ze maar weer naar huis moesten gaan. Doch daar wilden ze niets van horen. Ze waren er nu eenmaal en nu wilden ze hun doel bereiken ook.

Zoals bij alle oosterse huizen was ook hier buiten langs het huis een stenen trap, die naar het platte dak leidde. Met veel moeite sjouwden ze hem tegen die trap op en op het dak zochten ze naar de plaats, waaronder zich de Here bevond. Toen braken ze de daktegels op, zodat er een gat ontstond, groot genoeg, om het bed door te laten. Met touwen lieten ze de matras langzaam naar beneden zakken en zo lag de zieke man opeens vlak voor de voeten van de Here Jezus. De Here zag het geloof van deze mens en Hij zeide: „Kind, uw zonden worden vergeven!” Dit klonk de man als muziek in de oren. Maar enkele schriftgeleerden zeiden: „Hij vergeeft de zonden en dat kan alleen God doen. Hij lastert God!” Maar de Here zeide: „Het is toch zeker gemakkelijker om iemands zonden te vergeven, dan om zijn verlamde benen beter te maken.” Daarop zwegen ze. En de Heiland zei: „Ik zal jullie laten zien, dat de Zoon des Mensen macht heeft de zonden te vergeven en toen tot de zieke: Tot u zeg Ik: neem je matras op en ga naar huis!” De man stond op — genezen. En alle aanwezigen zeiden: Zoiets hebben we nog nooit gezien!

den ze hem tegen die trap op en op het dak zochten ze naar de plaats, waaronder zich de Here bevond. Toen braken ze de daktegels op, zodat er een gat ontstond, groot genoeg, om het bed door te laten. Met touwen lieten ze de matras langzaam naar beneden zakken en zo lag de zieke man opeens vlak voor de voeten van de Here Jezus. De Here zag het geloof van deze mens en Hij zeide: „Kind, uw zonden worden vergeven!” Dit klonk de man als muziek in de oren. Maar enkele schriftgeleerden zeiden: „Hij vergeeft de zonden en dat kan alleen God doen. Hij lastert God!” Maar de Here zeide: „Het is toch zeker gemakkelijker om iemands zonden te vergeven, dan om zijn verlamde benen beter te maken.” Daarop zwegen ze. En de Heiland zei: „Ik zal jullie laten zien, dat de Zoon des Mensen macht heeft de zonden te vergeven en toen tot de zieke: Tot u zeg Ik: neem je matras op en ga naar huis!” De man stond op — genezen. En alle aanwezigen zeiden: Zoiets hebben we nog nooit gezien!

Voor de Kleinen

Al-leen op reis

Ik ben maar een klein ding. En tóch ben ik héél al-leen op reis ge-gaan. Eerst in een au-to. Toen in de trein. En toen nóg een keer in een au-to.

Of ik niet een beet-je bang was?

Nee hoor, want ik kon niet ver-dwa-len. O-ma had op mij het a-dres ge-schre-ven waar ik naar toe moest.

Nu be-grijp je ze-ker al, dat ik een brief ben?

O-ma is al een beet-je oud. Ze bib-berst soms wel wat als ze schrijft. Maar dat a-dres was toch héél dui-de-lijk.

O-ma had er haar bril bij op-ge-zet. En ze had al haar best ge-da-an op de let-ters. Het a-dres was dui-de-lijk. En wat o-ma op een vel-le-tje pa-pier schreef was óók erg net-jes. Nu ja, een en-kel let-tert-je viel wel eens een beet-je scheef uit. Maar o-ma is ook al oud, moet je den-ken!

Het was ze-ker leuk, wat o-ma al-le-maal op-schreef. Want ze glim-lach-te er tel-kens bij. En toen ze klaar was zei ze hard-op: „Wat zul-len ze een ple-zier heb-ben!”

Voor-zich-tig sloot o-ma de en-ve-lop. En ze plak-te er een post-ze-gel van twaalf cent op.

En toen be-gon de reis. O-ma ver-wis-sel-de haar slof-jes voor schoe-nen. En ze knoop-te een wol-len sjaal-tje om haar hoofd. Ge-luk-kig maar, dat ze het ge-da-an had. Want het was knap-jes guur bui-ten. En om de hoek van de straat

waai-de het ver-schrik-ke-lijk.

Ik klap-per-de in de wind. Maar o-ma hield me ste-vig vast, dat de wind me niet te pak-ken zou krij-gen. En ze stop-te me gauw in de brie-ven-bus.

De brie-ven-bus was al aardig vol. Dik-ke en dun-ne brie-ven, prent-brief-kaar-ten en kran-ten met een touw-tje er om...

Het was er een ge-zel-li-ge boel. We wa-ren in de bes-te stem-ming. Want we gin-

Dat had ik wel be-gre-pen. Ik wist ook wel naar wié die leu-ke bood-schap ge-bracht moest wor-den. Na-tuur-lijk naar Wies en Jaap en Roel-tje, de klein-kin-de-ren van o-ma.

Al gauw kwam er ie-mand om ons te ha-len. We gin-gen in een gro-te post-zak. En we wer-den met een au-to naar het post-kan-toor ge-re-den.

Ik vond het echt a-von-tuur-lijk. Het was voor de eer-ste keer dat ik zo'n reis-je maak-te. En al-les was nieuw voor me.

In het post-kan-toor kre-gen we al-le-maal een stem-pel op on-ze post-ze-gel. Rang, rang, rang op een rij-tje kwa-men we aan de beurt. Mijn stem-pel viel een beet-je scheef uit. Maar dat gaf niets. Als je maar een stem-pel hebt, dan is het in or-de. Zòn-der stem-pel mag je niet in de trein. Ik vond het ge-wel-dig om in de trein te rei-zen. Maar

ik heb niet veel kun-nen zien. De post-zak-ken ston-den in een don-ke-re post-wa-gen.

We kon-den wel voe-len dat de trein reed. Het ging al-door van toen-ke-toen-ke-toen-ke. En we wer-den 'n beet-je door el-kaar ge-rom-meld.

Ik was tus-sen twee kran-ten te-recht ge-ko-men. En ik was e-ven bang dat ze me o-ver het hoofd zou-den zien. Ik ben maar zo'n klein ding. En je kon geen snip-per-tje meer van me zien tus-sen al die kran-ten.

Maar het ging goed. We wer-den weer net-jes uit-ge-zocht, toen de trein-reis voor-bij was. Een voor een.

De man-nen van de post let-ten goed op. Er gaat geen brief-je ver-lo-ren. Ge-loof dat maar!

Van de trein wer-den we weer met een au-to naar

gen im-mers al-le-maal op reis!

Ik was de vro-lijk-ste van al-len. Want ik ging een leu-ke bood-schap bren-gen.

post let-ten goed op. Er gaat geen brief-je ver-lo-ren. Ge-loof dat maar! Van de trein wer-den we weer met een au-to naar

het post-kan-toor ge-bracht. Maar ver-der ging de reis in een brie-ven-tas van een post-bo-de.

Het duur-de een poos eer ik was waar ik we-zen moest. Er moes-ten huis aan huis brie-ven en kaar-ten wor-den be-zorgd. Soms twee of drie te-ge-lijk in één brie-ven-bus.

Maar ein-de-lijk was het toch *mijn* beurt. Ik schoot door de brie-ven-bus naar bin-nen en viel in de gang op de mat. En toen duur-de het niet lang of ik lag in de huis-ka-mer op de ta-fel.

„Een brief van o-ma, een brief van o-ma!” juich-ten de kin-de-ren. „Gauw, maak eens open!” Ze ston-den met hun drie-en om mij heen. Wies en Jaap en Roel-tje. Wies hield mij in haar hand. Wies is de oud-ste van de klein-kin-de-ren.

Wies las me ook voor.

Het was wer-ke-lijk een heel leu-ke bood-schap die ik bracht.

„Hier-bij no-dig ik jul-lie al-le drie uit om in de kerst-va-kan-tie bij mij te komen lo-ge-ren. Net als ver-le-den jaar. We gaan weer wa-fels bak-ken en 'n he-le-boel ge-zel-li-ge din-gen doen...”

Er stond nog iets on-der-aan. Har-te-lij-ke groe-ten ge-loof ik. Maar dat kon Wies niet goed voor-le-zen. Want Jaap en Roel-tje be-gon-nen al-le-bei te dan-sen en te jui-chen.

„Hiep, hiep, hiep hoe-ra voor o-ma!”

„Wat ge-beurt hier?” vroeg moe-der, die uit de keu-ken kwam ren-nen.

„Een brief van o-ma? Ik zie het al!”

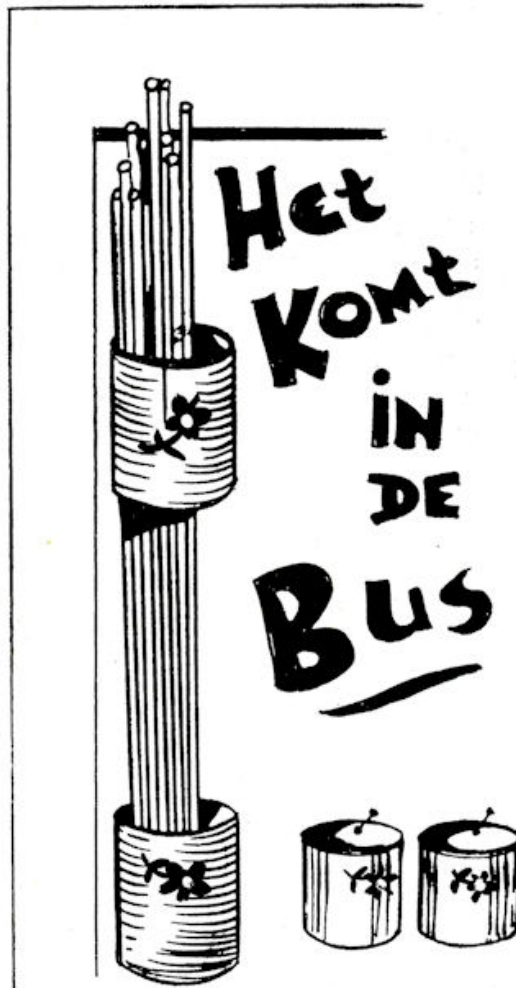
En toen werd ik nõg eens voor-ge-le-zen, van het be-gin tot het eind. Met de har-te-lij-ke groe-ten er bij.

Een poos-je la-ter stond ik op de schoor-steen, recht-op te-gen de klok. Ik was heus blij dat ik met rust werd ge-la-ten. Want je wordt moe van zo'n reis!

Ik stond daar heer-lijk uit te rus-ten. En ik voel-de me echt te-vre-den. Het is fijn om zo'n leu-ke bood-schap te mo-gen bren-gen.

En ik had het er toch maar net-jes af-ge-bracht. Is het waar of niet?

Jo Kalmijn-Spienburg

Ben je bijvoorbeeld bezig met het maken van een modelzweefvliegtuig of aan een ander werkstukje waar je verschillende dunne latjes van het zeer breekbare balsahout voor nodig hebt, dan zal het je vast en zeker wel eens hoofdbrekens kosten deze latjes zo weg te bergen dat ze niet breken. Als je dit opbergen echter doet op de manier welke het plaatje laat zien, kun je er van verzekerd zijn dat er geen enkel latje meer zal sneuvelen. Je hebt voor deze veilige bergplaats niets anders dan twee lege groenteblikken nodig. Eén zonder bodem en zonder deksel en één waaraan alleen de bovenkant ontbreekt. Met een spijker timmer je een gaatje in elke bus en met behulp van twee haakjes hang je ze bijvoorbeeld aan de binnenkant van een kastdeur.

5 181

VRIJ EN BLIJ

Christelijk maandblad
voor de jeugd
onder redactie van
P. de Zeeuw J.Gzn.

Waarin opgenomen:

Vrij en Blij
Lenteleven
Het kleine
schouwvenster
Jeugdcourant van de
Neerbosch' Cent
Kinderrubriek van de
Vriend des huizes

Met medewerking van:

Wim Broos
M. C. Capelle
Nelly Donker
G. K. Dreijer
Mr. N. W. A. van Eijk
P. H. Fruithof
Jan H. de Groot
P. A. Hekstra
H. van der Holst
Hugo Hooftman
Joh. van Hulzen
Chr. M. van Leijenhorst
Jo Kalmijn-Spienburg
Netty Kleingeld
J. P. de Klerk
H. de Koning
Hein Kray
G. Kromdijk
H. Lourense
H. te Merwe
G. Nieuwenhuijsen
K. Norel
J. W. Ooms
P. A. de Rover
Wouter Slob
Co van der Steen-Pijpers
To van Thiel
An Tlemersma
Ab Visser
Annie Vreeland
Anne de Vries

Abonnementsprijs
f 3,— per jaar

De jeugdige collectantjes van de Neerbosch-Cent-afdelingen ontvangen het blad gratis. In combinatie met het maandblad „De Vriend des huizes” is de prijs slechts f 1,50 per jaar.

Adres der redactie:
P. de Zeeuw J.Gzn.
Nijkerk

Adres der administratie:
Neerbosch' Uitgeverij
te Neerbosch
Tel. 0 8800 - 2 21 10
Giro 90 87 09

De wonderbare visvangst

Eens stond de Here aan de oever van het meer van Genesareth. Hij sprak tot de schare, die met grote aandacht naar Hem luisterde. Er kwamen hoe langer hoe meer mensen toelopen en die achteraan stonden, drongen vanzelfsprekend op naar voren, om beter te kunnen horen. Maar daardoor drukten zij de Heiland bijna in het water. Nu waren daar twee vissersschepen dicht bij de oever en de vissers waren bezig hun netten te spoelen. Hij wenkte een van de vissers, nl. Simon, om met zijn schip dichterbij te komen en toen Hij aan boord gegaan was, begon Hij vanaf het scheepje tot de schare verder te spreken.

Toen de Here eindelijk ophield met spreken, zei Hij tot Simon: „Ga naar diep water en zet uw netten uit, om te vissen!”

Maar Simon schudde zijn hoofd.

Vissen in het meer deed men nooit overdag, maar altijd 's nachts. Dat was de tijd om te vangen. En ze waren er de hele nacht op uitgeweest. Daarom antwoordde hij: „Meester, we hebben de hele nacht hard gewerkt, maar we hebben geen enkel visje kunnen vangen. Maar als Gij het zegt, zal ik de netten uitzetten!”

Daarop voer hij met zijn bootje naar diep water en wierp zijn netten uit. De hele nacht had hij dat gedaan en er was geen visje in het net gekomen. Zou dat nu wel gebeuren? Nu, terwijl het dag was? Maar och heden, hij voelde het al. Er werd aan zijn net getrokken, het liep vol vis. Direct begon hij de netten op te halen. Die zaten zó vol, dat ze dreigden te scheuren. En die volle netten moest hij nu aan boord halen. Maar dat zou hij nooit alleen kunnen. Daarom wenkte hij zijn makkers in het andere schip. Deze hadden met belangstelling toegezien naar wat Simon nu deed:

Vissen overdag, dat werd immers niets. Maar kijk, nu wenkte hij hen, nu riep hij: „Kom eens gauw helpen, ik kan het alleen niet af! Er zijn zo'n massa vissen!”

Wat was dat nu? Een massa vissen en vannacht hadden ze geen visje gevangen! Ze roeiden er haastig heen en hielpen de netten in te halen. Verbaasd wat 'n vangst was het. Beide scheepjes kwamen vol met vis, zó vol, dat ze bijna zonken. Zoiets hadden ze nog nooit beleefd.

Simon Petrus stond er verbaasd naar te kijken. Maar hij was de eerste, die begreep, dat de Here hier 'n wonder had gedaan. Daarom viel hij neer aan de voeten van

de Heiland en hij riep: „Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens, Here!” Hij beefde voor de majesteit van God. Verbazing had hem aangegrepen, evenals zijn makkers Jacobus en Johannes, de zoons van de visser Zebedeüs.

Het was aan Petrus te zien, dat hij bang was geworden door dit grote wonder. Hij stond te beven op zijn benen. De Here zag dat wel en Hij bemoedigde Petrus. „Wees maar niet bang Petrus”, zei Hij. „Jij hebt nu veel vis gevangen, maar van nu af zul jij een visser van mensen worden. Je zult niet meer vissen vangen, maar mensen!”

En daarmee bedoelde de Here Jezus, dat Petrus voortaan tot de mensen zou moeten spreken over de Heiland, die op aarde gekomen is, om zondaren te redden van de eeuwige dood. Dat is het Evangelie, de blijde boodschap en dat Evangelie zou Petrus voortaan aan de mensen mogen brengen.

Voor de Kleinen

Het rook zo lek-ker . . .

Ssst, nie-mand ziet het... De deur van de win- kel staat o-pen. Poes-je kan zo- maar naar bin-nen stap- pen, eerst o-ver de dik-ke mat en dan o-ver de wit- te te-gels.

E-ven blijft ze staan. Ze is wel een beet-je bang. Maar het ruikt daar-bin-nen zo lek-ker! Naar vis! Er is vis op de toon-bank. En in een ton-ne-tje. En in een gro- te bak met ijs. Het is een vis- win- kel. Mmm, vis! Daar is het poes-je dol op. Ze likt haar ro-de bek-je af.

Voor-zich-tig doet ze nog een stap-je ver-der de vis- win- kel in. Nie-mand ziet het im-mers.

Maar op-eens! Waar komt de vis-boer zo gauw van- daan?

„Ksst, beest, máák dat je weg-komt!”

Wat schrikt het poes-je! De vis-boer komt op haar af op zijn klom-pen. Een poes in zijn win- kel, dat kàn niet. Dat màg vol-strekt niet.

„Er uit, jij! En gauw!”

Het poes-je gaat al. Met een sprong is ze de deur weer uit. Ze rent de straat op. Rrrt, daar vliegt ze de eer-ste de bes-te boom in. Zó bang is ze voor de vis-boer op zijn gro- te klom-pen. De vis-boer is al lang weer

naar bin-nen ge-gaan. Maar het poes-je durft niet uit de boom ko-men.

„Hé zeg”, roept een jon- gen, „kijk eens een poes in die boom!”

Op een draf-je ko-men er nog meer kin-de-ren aan- lo-pen. Een poes in een boom, wat grap-pig!

De kin-de-ren lach-en. Ze wij-zen naar het poes-je. En ze roe-pen: „Poe-kie, poe- kie, poe-kie!”

En dan lo-pen de kin-de- ren door. Het poes-je komt tòch niet naar be-ne-den. Die ban-gerd!

Het is nu stil in de straat. Het poes-je wil nu wel uit de boom. Maar ze durft niet meer. Als ze naar be- ne-den kijkt, ziet ze de straat héél diep. Arm poes- je! Ze durft zich niet om-draai-en. Ze durft niet langs de stam naar be-ne- den glij-den. En sprin-gen durft ze he-le-máál niet.

„Mauw, mauw . . .”

Hoe lang zit het poes-je nu al in de boom? Een uur? Mis-schien wel lan-ger.

De vis-boer hoort haar al-door mau-wen. „Mauw, mauw . . .” Het klinkt zo kla-gend. Het klinkt zo ang-stig.

De vis-boer gaat eens op de stoep kij-ken. Hij houdt

Het poes-je wordt nõg ban- ger door dat la-waai. Ze klimt tel-kens een eind-je ho-ger in de boom. Nu zit ze al he-le-maal in de top. „Poe-kie, poe-kie, poe-kie, kòm dan!”

zijn hand bo-ven zijn o-gen. En hij tuurt om-hoog.

„Mauw, mauw” Het poes-je zit nu op het ui-ter- ste punt-je van een dun-ne tak. Daar komt het nõóit meer af.

De vis-boer schudt het hoofd. Zo'n beest-je kan daar toch niet blij-ven zit-ten.

De vis-boer krabt eens ach-ter zijn oor. Hij *lijkt* wel brom-me-rig. Maar hij is nog zo kwaad niet.

„Mauw, mauw...”

Hoe moet dat nu als het straks don-ker wordt? Als het nacht wordt...?

Ha, daar weet de vis-boer iets! Ja, ja, dat *gáát* mis-schien.

Daar komt de vis-boer weer naar bui-ten. Klos, klos, doen zijn klom-pen. Wat heeft hij in zijn hand? Nee maar, een hen-gel, een he-le lan-ge vis-hen-gel.

Ha, ha, het poes-je is toch geen vis. Je kunt een poes toch niet met een hen-gel van-gen?

Stil maar! Wacht maar eens e-ven!

Er is een haak aan de hen-gel. Zo! De vis-boer slaat de haak om de dun-ne tak, waar-op het poes-je zit.

„Mauw, mauw...”

Wat gaat er nu ge-beu-ren? Het poes-je klemt zich met haar klauw-tjes aan de tak vast.

Gaat de vis-boer haar soms uit de boom schud-den?

Nee hoor! Dan zou het beest-je im-mers een har-de smak ma-ken op de straat-ste-nen.

Voor-zich-tig, heel voor-zich-tig trekt de vis-boer de dun-ne tak om-laag.

„Toe maar, beest-je, toe maar! Gauw! Voor-dat de kin-de-ren soms te-rug ko-men. Toe maar! Het is nú mooi stil in de straat.

Het poes-je zit nog op de tak. Ze kijkt en kijkt. En dan op-eens doet ze een sprong. Ja, het is ge-lukt! De vis-boer lacht. Hij kijkt het poes-je na. Het holt met een vaart-je de straat uit. Re-gel-recht naar huis, dát is vast.

De vis-boer gaat met zijn hen-gel de win-kel in. Hij doet de deur goed dicht. An-ders komt er wéér zo'n kleine dom-oor naar bin-nen.

Jo Kalmijn-Spienburg

Op jou wachten nog vele dagen (vervolg)

„Ik zal je het adres van je ouderlijk huis geven, Yakup, je moest nu maar gaan”, zei hij op een avond.

Yakup popelde van verlangen. Hij bedankte zijn gastheer en verzocht hem aan Nesjnet te vragen hem te volgen, zodra hij kwam. Op dat verzoek kreeg Yakup geen antwoord.

„U brengt toch mijn vraag over?”

„Nee, maar... ach natuurlijk, Yakup. Goede reis, ik hoop je spoedig weer te zien. Vrede zij met je.”

In de tram die hem naar Pera bracht, trappelde Yakup van ongeduld. Hij kon geen rust vinden. Hij stapte uit, vroeg de weg en draafde naar zijn ouderlijk huis. Maar dichterbij gekomen vertraagde hij zijn tred. Daar moest het zijn... Nog vóórdát hij bij de deur was, kwam een grijze vrouw naar buiten. In haar ogen glansden tranen. Zij greep zijn hand en keek Yakup aan.

„Yakup mijn jongen”, sprak zij.

„Moeder...”

Een ogenblik hielden moeder en zoon elkaar stevig omarmd.

„U wist dat ik vandaag komen zou?”

„Karose heeft het me geschreven.”

„U wist direct dat ik het was?”

„Ja, aan het litteken op je rechterhand. Dat is van een wond, opgelopen bij de aardbeving.”

„Moeder, ik verlang er naar mijn vader te zien.”

Ze stappen het huis binnen.

„Bent u in de rouw?”

„Heeft Karose je niets verteld?”

„Nee!”

„De pelgrim die je reisgezel was, is verdronken bij een poging om naar land te zwemmen.”

„Wat verschrikkelijk, moeder.”

„Ja, Yakup, verschrikkelijk. Hij ging je halen om zekerheid te hebben dat jij het inderdaad was. Wij zijn welgesteld, we waren bang dat men een vreemde voor ons eigen kind zou willen laten doorgaan.”

„Hij wist dat hij me kon herkennen aan het litteken?”

„Ja.”

„Maar niemand...”

„Niemand behalve je vader en ik weten van dat litteken”, antwoordde de oude vrouw zacht.

Ontsteld sprong Yakup op.

„Nesjnet Tikkor gaf mij zijn pas om mij behouden aan land te brengen”, stamelde hij. „Hij kende het litteken... hij was...”

Zijn moeder boog haar hoofd.

„Hij was je vader. Hij wilde jou geen risico laten lopen. Op jou wachten nog veel dagen, op hem slechts weinig...”

VRIJ EN BLIJ

Christelijk maandblad
voor de jeugd
onder redactie van
P. de Zeeuw J.Gzn.

Waarin opgenomen:

Vrij en Blij
Lenteleven
Het kleine
schouwvenster
Jeugdcourant van de
Neerbosch' Cent
Kinderrubriek van de
Vriend des huizes

Met medewerking van:

Wim Broos
M. C. Capelle
Nelly Donker
G. K. Dreijer
Mr. N. W. A. van Eijk
P. H. Fruithof
Jan H. de Groot
P. A. Hekstra
H. van der Holst
Hugo Hooftman
Joh. van Hulzen
Chr. M. van Leijenhorst
Jo Kalmijn-Spienburg
Netty Kleingeld
J. P. de Klerk
H. de Koning
Hein Kray
G. Kromdijk
H. Lourense
H. te Merwe
G. Nieuwenhuijsen
K. Norel
J. W. Ooms
P. A. de Rover
Wouter Slob
Co van der Steen-Pijpers
To van Thiel
An Tiemersma
Ab Visser
Annie Vreeland
Anne de Vries

Abonnementsprijs
f 3,— per jaar

De jeugdige collectantjes van de Neerbosch-Cent-afdelingen ontvangen het blad gratis. In combinatie met het maandblad „De Vriend des huizes” is de prijs slechts f 1,50 per jaar.

Adres der redactie:
P. de Zeeuw J.Gzn.
Nijkerk

Adres der administratie:
Neerbosch' Uitgeverij
te Neerbosch
Tel. 0 8800 - 2 21 10
Giro 90 87 09

De barmhartige Samaritaan

Eens kwam er een wetgeleerde tot de Here Jezus. Hij had boze bedoelingen. Hij wilde de Here vangen met Zijn eigen woorden en daarom vroeg hij heel vroom: „Meester, wat moet ik doen, om het eeuwige leven te beerven?” En de Here zeide: „Je weet toch wel wat er in de wet staat?”

„Ja zeker”, antwoordde hij: „gij zult de Here liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand en de naaste als uzelf.”

„Zo is het precies, doe dat dan en gij zult leven!”

Daar stond hij nu — beschaamd. Maar om zijn figuur te redden vroeg hij toen: „En wie is mijn naaste?”

Daarop zou hij zelf het antwoord moeten geven, nadat de Here hem een verhaal, een gelijkenis, had verteld.

„Er reisde eens”, zo begon de Here Jezus, „een man van Jeruzalem naar Jericho. De weg helde naar beneden, want Jeruzalem lag hoog en Jericho lag in het dal van de Jordaan. Onderweg werd deze reiziger plotseling door struikrovers overvallen. Deze kerels ontnamen hem alles wat hij bij zich had en sloegen hem zó hard, dat de arme man half dood aan de kant van de weg bleef liggen.

Na 'n lange tijd zo gelegen te hebben, hoorde hij voetstappen naderen. „Ha”, dacht hij, „daar komt iemand, die zal mij wel willen helpen!” Hij gluurde naar de weg: het was een priester, een knecht van God. O maar die zou zeker naar hem toe komen. Doch dat deed die priester niet. Hij zag de ongelukkige man wel liggen, maar hij was bang, dat hij zelf met de rovers te doen zou krijgen, als hij die stakker hielp. Daarom liep hij met een grote bocht om hem heen en stapte haastig verder. De arme man zuchtte diep... geen hulp. Maar hoor, daar klonken weer voetstappen. Hij keek en zag een Leviet naderen. Dat was een vrome tempelknecht. Die hielp de priesters bij het offeren in de tempel. Die zou hem zeker helpen. Maar ook deze vrome man maakte haastig, dat hij wegwam, zodra hij de ongelukkige zag. De stakker zuchtte weer... nog geen hulp!

Toen opeens hoorde hij hoefgetrappel. Er naderde een rijdier, maar toen de man goed keek werd hij bedroefd. Van die man was vast geen hulp te wachten. Die reiziger was immers een Samaritaan en hij, de

ongelukkige was een Jood. Maar hoor... het dier stond stil. De ruiter kwam naar hem toe en bekeek zijn wonden. Toen haalde hij zijn reistas en liet hem wijn drinken. Heerlijk was dat. En in de schrijnende wonden druppelde hij zachte olie. Hij verbond die wonden en toen... toen hees hij de stakker op zijn rijdier. Hij liet hem dus niet bij de weg liggen, maar nam hem mee. O wat heerlijk. Nu werd hij toch nog gered. Stapvoets werd de reis voortgezet. De Samaritaan liep naast 't dier en zorgde er voor, dat de gewonde man er niet afviel. Eindelijk werd er een herberg bereikt en daar verzorgde hij hem nog beter. De man werd te bed gebracht en de Samaritaan ging er naast zitten.

De volgende morgen ging de reis verder. Maar vooraf riep hij de waard, gaf hem twee penningen en zei: Verzorg hem en mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze u vergoeden op mijn terugreis!” Dat was het verhaal.

En nu vroeg de Here aan de wetgeleerde: Wat dunk je, wie van deze drie mannen is de naaste geweest van de man, die in handen van de rovers was gevallen? — Het viel de hoogmoedige Jood niet mee, om het te zeggen, maar toch kwam het er uit: „Die barmhartigheid aan hem heeft gedaan... was de Samaritaan.”

Daarop zei de Here Jezus: „Ga heen en doe gij evenzo!” God liefhebben met vrome woorden is niet veel waard. Door onze daden moeten we tonen, dat wij de Here Jezus liefhebben.

VOOR DE KLEINEN

De drie wen-sen (Oud sprook-je)

„Hè”, zei de hout-hak-ker, „ik heb trek in een bord-je pap.”

„Dat treft slecht”, zei zijn vrouw, „er is geen hout meer om het for-nuis aan te ma-ken. Als je pap wilt heb-ben, dan zal je eerst hout moe-ten gaan hak-ken.”

„Goed”, zei de hout-hak-ker. Hij nam met-een zijn bijl en ging het bos in.

Daar staat al een mooi-e boom-stronk, dacht hij. Die zal ik e-ven klein hak-ken. En hij hief zijn bijl op voor de eer-ste slag.

Maar voor het zo-ver was sprong er een ka-bou-ter-tje uit de boom-stronk te-voor-schijn.

„Och goe-de bes-te hout-hak-ker”, riep het ke-rel-tje, „zou u alst-u-blijft een an-de-re boom-stronk wil-len ne-men? Er staan er nog ge-noeg in het bos. In dé-ze boom-stronk woon ik, ziet u!”

„Mij best”, zei de hout-hak-ker. „Waar-om zou ik zo'n aar-dig be-leefd vent-je als jij bent van zijn huis-je be-ro-ven?”

„Vrien-de-lijk dank. Om-dat u mij een ple-zier hebt ge-daan mag u drie wen-sen doen. Het hoeft niet da-de-lijk, hoor! Denk er maar

eerst eens rus-tig o-ver na.”

Met-een ver-dween het ka-bou-ter-tje in zijn boom-stronk.

Het is héél moei-lijk om drie ver-stan-di-ge wen-sen te doen, als je zo arm bent, dat je el-ke dag pap moet

„Heb je nu nòg geen hout voor mijn for-nuis?” riep de vrouw van de hout-hak-ker.

De hout-hak-ker ver-tel-de haar gauw van de drie wen-sen. En toen klaar-de haar ge-zicht op.

„Drie wen-sen! Het is nog-al wat! Je kunt zó-veel din-gen vra-gen, die we no-dig heb-ben. Wat heb-ben we nu het méést no-dig?”

„La-ten we niets o-ver-haast doen”, zei de hout-hak-ker. „O, o, wat heb ik toch een hon-ger! Ik wou dat ik wat hout had om dat ver-ve-len-de for-nuis aan te ma-ken!”

Tot zijn gro-te ver-ba-zing lag er met-een een sta-pel hout naast het for-nuis tot

e-ten. Dat be-greep de hout-hak-ker ook. Het was mis-schien het bes-te maar, dat hij eerst naar huis ging om met zijn vrouw te o-ver-leg-gen.

aan de zol-der-bal-ken. „Jou gro-te dom-oor!” riep zijn vrouw. „Daar heb je on-ze eer-ste wens al ver-speeld! We had-den veel méér kunnen krij-gen. We

had-den wel een nieuw huis kunnen vra-gen! Of een koe in de stal! Of twaalf wit-te kip-pen met een haan!"

„Wie dènkst daar nu aan?" zei de hout-hak-ker ver-le-gen.

„Jij be-derft al-tijd al-les", snik-te de vrouw.

„Kom, kom, vrouw-tje, we hebben toch nog twee wen-sen!"

Maar het vrouw-tje was boos. Ze bleef maar za-ni-ken o-ver die ver-speel-de wens. Zo wàs ze. Als ze een-maal er-gens o-ver be-gon te za-ni-ken kon ze haast niet meer op-hou-den.

„Ik wou dat jij op de maan zat met je ge-za-nik", zei de hout-hak-ker, die zijn ge-duld ver-loor. Tot zijn gro-te schrik vloog zijn vrouw met-een het raam uit. De hout-hak-ker pro-beer-de haar nog bij haar schort te grij-pen. Maar het luk-te niet meer.

In een om-me-zien zat het vrouw-tje op de maan.

Daar stond de hout-hak-ker! Hij had nog maar één wens. Maar het kon hem niet meer sche-len. Hij gaf niets meer om hui-zen en koei-en en wit-te kip-pen met een haan.

Hij ver-lang-de er he-le-maal niet meer naar om rijk te zijn. Wat zou hij met die rijk-dom in zijn een-tje moe-ten be-gin-nen?

„Ik wou maar dat mijn goe-de vrouw-tje weer te-rug was" zucht-te hij treu-rig. En kijk, daar zat ze al weer aan de ta-fel op haar ei-gen plaats-je!

De hout-hak-ker en zijn vrouw ke-ken el-kaar eens aan. En toen be-gon-nen ze alle twee har-te-lijk te lach-en.

„Maak maar gauw het for-nuis aan", zei de vrouw, „dan zal ik een lek-ker bord pap voor je ko-ken."

O-ver de drie wen-sen praat-ten ze niet meer.

Ze wa-ren véél te blij, dat ze el-kaar weer had-den.

Jo Kalmijn-Spiereburg

Wie was Kaspar Hauser...? (vervolg)

veilig en zo kwam hij onder toezicht van een zekere Freiherr Von Tucher. Onder de velen die hem daar bezochten, was ook een zekere lord Stanhope, een Engelsman uit een oud adellijk geslacht. Hij sloot vriendschap met Kaspar en nam hem zelfs als stiefzoon aan; urenlang verbleven zij in elkaars gezelschap. Waarover zij spraken weet niemand. Maar plotseling reisde Stanhope weg en aan het „gelukkigste jaar van zijn leven", zoals Kaspar zeide kwam opeens een einde. Waarom had Stanhope zich het lot van Kaspar aangetrokken? Ook dat bleef een geheim. Door bemiddeling van zijn vriend had de vondeling, „het raadsel van zijn tijd" zoals men hem noemde, een baantje op een kantoor gekregen in het plaatsje Ansbach. Op straat sprak hem daar een

man aan, die hem vroeg de volgende middag in het stadspark te komen. Dan zou hij hem het raadsel van zijn geboorte vertellen. De argeloze Kaspar ging. Het sneeuwde. In 't verlaten park stond een koets, waaruit de vreemdeling stapte, toen Kaspar naderde. Plotseling blikkerde een mes. Met een schrille kreet zakte de jongen in elkaar, een seconde later rolde het rijtuig weg. Kaspar kon zich met een diepe wonde in de zijde nog naar huis slepen en zelfs vertellen, dat de moordenaar op zijn vlucht een buidel had laten vallen. Die werd dan ook later gevonden. Er zat alleen een briefje in met de volgende woorden:

„K. H. kan u zeggen wie ik ben. Ik kom van de Beierse grens. Ik wil mijn naam ook wel zeggen: M. T. Oe."

Maar niemand wist wie M. T. Oe was. Drie dagen later, op Kerstmis 1833, stierf Kaspar Hauser aan zijn wond, een en twintig jaar oud. Vijf jaar had hij in de maatschappij geleefd. Na zijn dood zijn tientallen boeken aan zijn zonderling leven gewijd. Maar nog steeds is de vraag onopgelost: „Wie was Kaspar Hauser?"

